

**UCHWAŁA NR XXVII/292/25
RADY MIASTA OTWOCKA**

z dnia 30 października 2025 r.

w sprawie nadania nazwy rondu

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2025 r., poz. 1153) Rada Miasta Otwocka uchwala, co następuje:

§ 1. Rondu położonemu w Otwocku na częściach działek ewidencyjnych: 54/4, 59/8, 59/9 z obrębu 41 oraz na częściach działek ewidencyjnych: 2/9, 2/39, 188/20 z obrębu 43, wykazanemu na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały nadaje się nazwę: rondo im. Ignacego Jana Paderewskiego.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Otwocka.

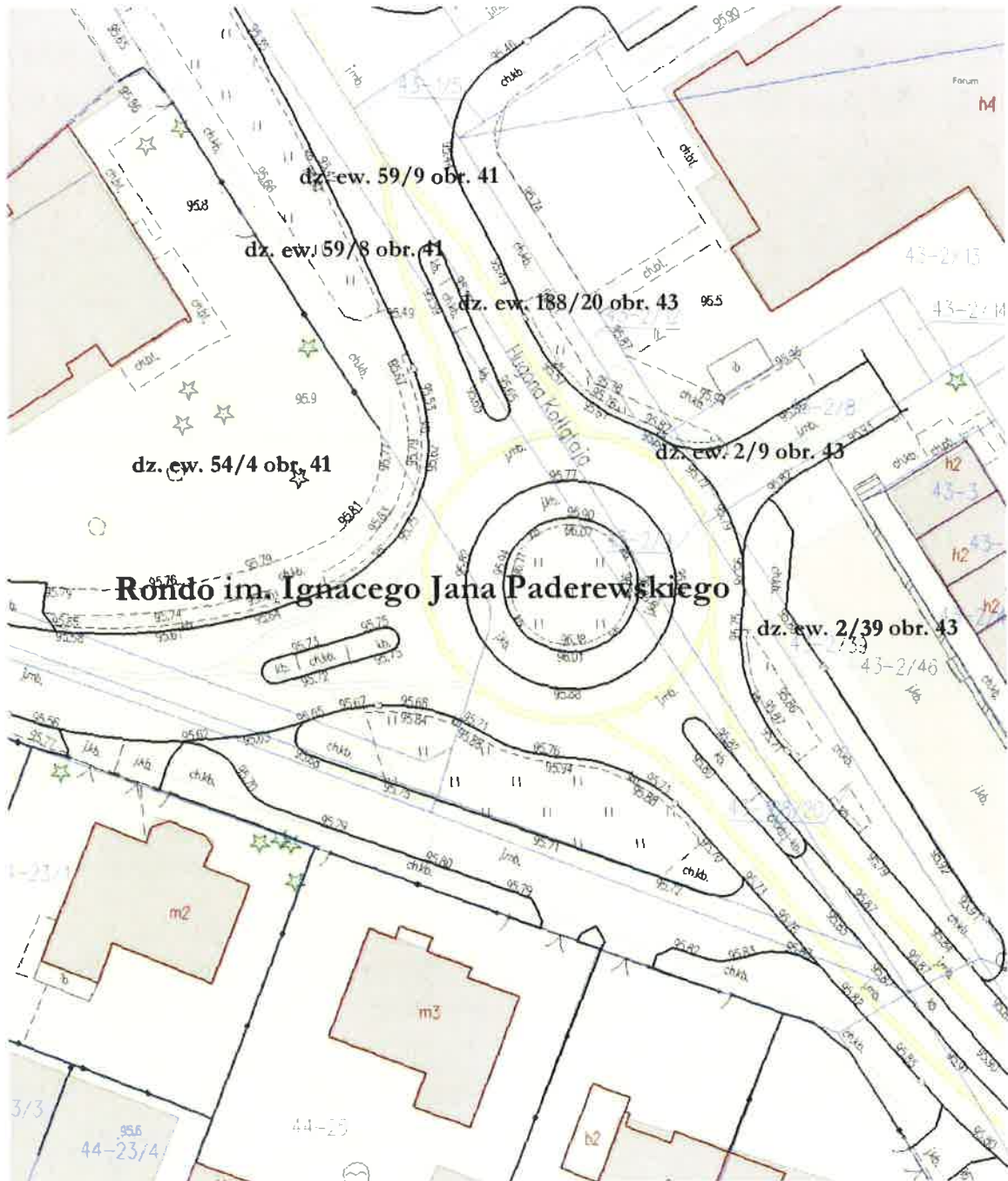
§ 3. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie w dniu 11 listopada 2026 roku.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIASTA OTWOCKA

Monika Joanna Kwiek

Załącznik do uchwały nr XXVII/292/25
Rady Miasta Otwocka
z dnia 30 października 2025 r.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIASTA OTWOCKA

Monika Joanna Kwiek
Monika Joanna Kwiek

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2025 r., poz. 1153) rada miasta jest upoważniona do podejmowania uchwał w sprawach herbu gminy, nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, a także wnoszenia pomników.

Ignacy Jan Paderewski (1860–1941) był światowej sławy pianistą, kompozytorem, a także wybitnym działaczem politycznym. Urodził się w Kuryłówce na Podolu, studiował w Warszawie i za granicą, zyskując międzynarodową sławę jako wirtuoz fortepianu.

Aktywnie działał na rzecz niepodległości Polski. Jego zaangażowanie w polską sprawę było bezinteresowne. Na trwałe wpisał się w poczet osób najbardziej zasłużonych dla odzyskania przez Polskę niepodległości.

Kiedy wybuchła I wojna światowa, Paderewski przebywał w Szwajcarii, wśród stosunkowo nielicznej i zróżnicowanej politycznie, ale aktywnej Polonii. Jej przedstawiciele – pod wpływem nadchodzących z ziem polskich wiadomości o dramatycznej sytuacji materialnej rodaków – w styczniu 1915 roku powołali Komitet Generalny Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce z siedzibą w Vevey. Paderewski został wiceprezesem honorowym i prezesem wszystkich filii tej organizacji, które zamierzano utworzyć w innych państwach. Komitet zapewnił, że w neutralnej Szwajcarii nie będzie podejmował żadnych działań o charakterze politycznym, co zaowocowało jego oficjalnym uznaniem przez władze szwajcarskie i umożliwiło podjęcie akcji pomocy humanitarnej na rzecz ludności cywilnej ziem polskich. Paderewski aktywnie rozszerzał działalność komitetu we Francji i w Stanach Zjednoczonych. Pod jego wpływem prezydent Woodrow Wilson umieścił w swoim ultimatum, uzależniającym podpisanie przez Stany Zjednoczone traktatu wersalskiego, trzynasty punkt, w którym domagano się zgody stron traktatu na uznanie suwerenności Polski. Dzięki temu w traktacie umieszczono zapis o utworzeniu niepodległego państwa polskiego.

Od 1919 roku Ignacy Jan Paderewski pełnił funkcję premiera i ministra spraw zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej. W ciągu zaledwie 10 miesięcy istnienia rządu Paderewskiego miały miejsce przełomowe wydarzenia: demokratyczne wybory do Sejmu, ratyfikacja traktatu wersalskiego, zapis w traktacie na temat ochrony mniejszości narodowych w nowym państwie, ustanowienie publicznego szkolnictwa. Paderewski musiał stawić czoła problemowi bezrobocia, załagodzenia etnicznych i społecznych konfliktów, opanowania wybuchu epidemii i oddalenia groźby głodu wywołanej zniszczeniami wojennymi. W listopadzie 1919 roku Paderewski ustąpił ze stanowiska premiera, dalej jednak reprezentował Polskę za granicą na międzynarodowych konferencjach i w Lidze Narodów. W 1921 roku Paderewski zrezygnował ze wszystkich oficjalnych stanowisk i osiadł w willi Riond-Bosson w szwajcarskim Morges. Po wybuchu II wojny światowej ponownie zaangażował się w działania na rzecz Polski, również na forum międzynarodowym. Został przewodniczącym Rady Narodowej RP, pełniącej funkcję emigracyjnego parlamentu, jednak ze względu na podeszły wiek i stan zdrowia wziął udział tylko w jednym posiedzeniu tego gremium. W 1940 roku udał się do USA, gdzie kontynuował – w miarę sił – kampanię na rzecz sprawy polskiej. Zmarł w czerwcu 1941 roku w Nowym Jorku. Został pochowany z honorami na Cmentarzu Narodowym w Arlington. W 1992 roku jego prochy sprowadzono do Polski i złożono w sarkofagu w warszawskiej katedrze św. Jana Chrzciciela.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIASTA W GŁOWCKA
Monika Joanna Kwiek